

Ar kartais
reikia prarasti viską,
kad pagaliau
išdrįstum kovoti už
save?

120 jardų iki
tavo
širdies

SIMONA ŠARA

obuolys

SIMONA ŠARA

*120 jardų iki
tavo
sirdies*

Romanas

o.

*„Kol sutikau ją, nežinojau,
kad dėl meilės gali padaryti viską...“*

HEIDI GROJARAŠTIS:

Billie Eilish – Birds Of a Feather

Coldplay, Elyanna, Little Simz, Burna Boy, TINI – We Pray

Coldplay – Trouble

Justin Bieber – Sorry

Bruno Mars – Just The Way You Are

David Gray – Say Hello, Wave Goodbye

Kings of Leon – Use Somebody

X Ambassadors – Unsteady

The Verve – Bitter Sweet Symphony instrumental

Sting – Shape Of My Heart

The Script – The Man Who Can't Be Moved

Teddy Swims – Some Things I'll Never Know

Billie Eilish – Skinny

Birdy – People Help The People

Billie Eilish – Ocean Eyes

ROMANO GROJARAŠTIS:

Nicotine Dolls – The Best

Lukas Graham – 7 Years

Alex Warren – Ordinary

Lord Huron, Phoebe Bridgers – The Night We Met

SYML – Where's My Love

Coldplay – All My Love

Sufjan Stevens – Fourth Of July

Novo Amor – Ontario

Edith Whiskers – Home

Ed Sheeran – Give Me Love

Counting Crows – Colorblind

Coldplay – Paradise

The Calling – Wherever You Will Go

The Rasmus – In the Shadows

Limp Bizkit – Behind Blue Eyes

PIRMAS SKYRIUS

Nauja pradžia

HEIDI

– Ar supratai mane? – sulojo tėvas. Krūptelėjau, tačiau stengiausi nejudėti. Jam nepatikdavo, kad žmonės krūpčiodavo vos jam pravėrus burną. Ypač, kai tai darydavau aš. Juk buvau jo dukra. Taip, dukra, o ne sūnus, kurio taip norėjo ir kiekvieną dieną primindavo, kad vietoje penio tarpukojoyje turiu pupelę. Ir mano sesutė Megė... Mūsų abiejų tėvas negalėjo pakęsti, tik niekaip nesupratau, iš kur tai kilo. Na, gerai, Megė jis toleravo, kadangi ji gimė paženklinta negalios, tačiau aš... Aš buvau visai kas kita. Jis tiesiog manęs nekentė.

– Taip, sere, – tyliai atsakiau, nedrįsdama pakelti akių ir pažvelgti į jį.

– Kiek kartų reikės kartoti, kad neburbuliuotum po nosimi, kai kalbi su manimi, – trinktelėjo puodeliu per stalviršį. Puodelyje buvusi kava išsiliejo ant stalo paviršiaus. Suleidau nagus į virtuvės kėdės audinį prikąsdama lūpą. Galiausiai, kelis kartus įkvėpusi, pakėliau akis ir išsitiesiau.

– Taip, sere, – pakartočiau kur kas garsiau bei tvirčiau nei pirmą kartą. Tarsi būčiau vienas iš jo dresuotų kareivių.

– Jei išgirsiu, kad naujoje mokykloje darai gėdą, taip ir žinokis, – pasukiojo pirštu aplink mano nosį, primindamas,

kad šiuose namuose gyvename pagal tik jam vienam suprantamas taisykles. – Nemanyk, kad pamiršau, kas buvo, – pirštu patapšnojo sau per smilkinį ir atstūmęs kėdę atsistojo. Delnais pasilygino uniformines kelnės ir pasikišęs kepurę po pažastimi iškulniavo pro duris.

Išgirdusi uždaromų laukųjų durų garsą, lengviau atsikvėpiau ir sudribau kėdėje. Kaip aš jo nekenčiau. Neapykanta – per švelnus žodis norint apibūdinti mano jausmus tam žmogui. Tėvas buvo tikras tironas, despotas. Tiek namuose, tiek kariuomenėje. Skirtumas tik tas, kad kariuomenėje jis galėjo siautėti legaliai ir dresuoti jam pavaldžius jaunuolius kaip tik išmano, tik su valdžios priežiūra. Namie, jei padaugindavo Kentukio viskio, jo siautėjimas tapdavo nevaldomas, bet niekas apie tai net nesuuodė. Mama šventai tikėjo, kad tėvas mus myli ir taip parodo rūpestį. Ji nepripažino fakto, kad esame jo aukos. Jis kaip energetinis vampyras gėrė mūsų energiją ir niokojo sielas. Tėvas buvo tikras naikintojas.

Ir apie gėdą mokykloje... Vargu ar beįmanoma daugiau prisidaryti gėdos nei man pavyko pastarosiose dviejose mokyklose. Jam gėda dėl manęs, kad esu tokia, kokia esu, kad draugė iš praeitios mokyklos pamatė mūsų tikrąjį gyvenimą, negali susitaikyti, kad paskutiniaisiais metais pradėjau maištauti. Tyčia tikrinau ribas – man patikdavo likti po pamokų, kad tik mažiau laiko praleisčiau namie. Taip, blogai elgiausi tyčia. Ir pirmoji nekalta meilė... Bet čia jau atskira istorija.

Visas mūsų gyvenimas sukosi apie jį. Vienoje valstijoje niekuomet netekdavo pasilikti ilgiau nei dvejus metus, nes tėvas galiausiai visiškai susidirbdavo ir būdavo perkeliamas, tad mokyklas ir namus keitėme nuolatos. Jau buvau prisitaikiusi prie tokio

gyvenimo ritmo ir tapusi pilka niekieno nepastebima pele, besistengiančia išgyventi naujoje aplinkoje. Ir šie mokslo metai nebuvo išimtis. Nauji namai, mokykla – viskas nauja. Džiaugiuosi tik tiek, kad šie metai mokykloje – paskutiniai. Vos gavusi baigimo pažymėjimą, keliausiu į patį tolimiausią pasaulio kraštą, gal net į Antarktidą – kad tik toliau nuo jo.

– Heidi, ar jau baigei pusryčiauti? – pasiėmusi ant rankų keturmetę Megę mama nusileido laiptais žemyn.

Namie prie sienų vis dar stūksojo sukrautos dėžės su daiktais. Į naujus namus atsikėlėme tik prieš dvi dienas, tad nespėjome visko išpakuoti. Ir mano sesutė kasdien reikalavo vis daugiau dėmesio. Jau prieš jai gimstant žinojome, kad ji bus kitokia, bet mama vis tiek nusprendė gimdyti. Ji sirgo, tačiau vis tiek mylėjau ją labiau nei save. Gyvenamosios vietos pakeitimas tai mažai širdelei kur kas skausmingesnis nei man. Pastarosios dvi naktys buvo kupinos ašarų ir nerimo, Megė ištisas valandas nerimdavo, verkdamo, kol galiausiai nusilpdavo ir bent pusvalandžiui užsnūdavo. Žinoma, tėvas šaukė ant mamos, kad ji nesugeba nuraminti „to prakeikto vaiko“, o ši tik tyliai kentė užgauliojimus. O ką daugiau galėjo pasakyti? Juk visą krūvą negalavimų kenčiančiai keturmetei nepaaiškinsi, kad dabar čia mūsų namai ir ji turi nustoti verkti.

– Jau, – atsakiau pakildama nuo stalo. Pusiau nuvalgytą dribsnių lėkštę padėjau į kriauklę. – Minutėlę, man reikia į tualetą, – paprašiau mamos ir nuskuodžiau į antrą aukštą. Nenorėjau, kad ji išgirstų, jog vemiu.

Siaubingai bijojau pirmos dienos mokykloje. Vien nuo minties, kad turėsiu pritapti prie jau gerą mėnesį kartu besimokančių

bendraklasių, suimdavo panika. Jei būčiau ten atėjusi nuo pirmosios dienos, būtų kur kas lengviau. Parkritusi ant kelių, išvėmiau visus dribsnius. Tąsiausi tol, kol ėmiau vėmti tulžimi. Atsisėdusi ant grindų priglaudžiau skruostą prie šaltų vonios plytelių.

Susiimk... Susiimk... Susiimk...

Vis kartojau mintyse ir stengiausi nuraminti drebulį.

– Di! – sušuko mama, skubindama, kad nusileisčiau. Ji paprastai vadindavo mane vardo trumpiniu. Buvau jos Di. Tėvas dažniausiai manęs nepastebėdavo, o jei ir kreipdavosi, tai tikrai ne vardu – vadindavo „nevėkšla“, „kekšyte“ arba „benkarte“.

– Ateinu, – atsidusdama atsiliepiu.

Nuleidau vandenį ir išsitiesiau. Pažvelgiau į veidrodį, tik trumpam. Nemėgau į save žiūrėti. Išsivaliau dantis ir pasitvarkiau garbanotus, karamelės spalvos plaukus. Po rudomis akimis matėsi tamsūs šešėliai. Dvi nemiegotos naktys darė savo, o blyški odos spalva dar labiau išryškino juodulius. Į akis įsilašinau drėkinančių lašų. Nauji kontaktiniai lęšiai dirgino rainelę.

Nusileidusi laiptais, čiupau kuprinę ir išėjau į lauką. Mama su Mege jau buvo automobilyje. Mažytė *Toyota* stovėjo kiemo įvažoje. Atvėrusi dureles, nerangiai klestelėjau ant galinės sėdynės. Mama sesutę visuomet pasisodindavo priekyje. Jaudindavosi, kad, ištikus eiliniam priepuoliui, ji gali bet kada užspringti ar nustoti kvėpuoti.

Užsidėjusi ausinukus ir paleidau mėgstamą atlikėjos *Billie Eilish* albumą. Įsmeigiau žvilgsnį į pro langą bėgančius namus, medžius, naujas vietas. Kad ir kaip nekenčiau Pensilvanijos, Alentaunas tapo naujaisiais namais. Tėvui pranešus, kad keliamės į Lyhai slėnyje įsikūrusį Vaitholo miestelį, o man teks lankyti Parklando mokyklą,

norėjau numirti. Buvau pripratusi prie Floridos ir saulės, vandens, mūšos. Pabėgusi iš pamokų dažnai eidavau į paplūdimį. Man patikdavo sėdėti ir stebėti besiritančias bangas, jausti vėją, klausytis žuvėdrų. O per pastarąsias dvi dienas supratau, kad čia saulė retai kada prasiveržia pro debesis.

– Atvykom, – pranešė mama. Pažvelgusi į ją ir išspaudžiau kažką panašaus į šypsena. Neskubėdama atvėriau automobilio dureles ir iššokau lauk.

– Grįžti teks autobusu, – pranešė mama.

– Manau, sugebėsiu, – suirzusi atsakiau.

Mama nieko daugiau nesakė, tik pamojo atsisveikindama ir išvažiavo atgal į gatvę, kad jos vietoje galėtų sustoti kitas automobilis. Kelias akimirkas stovėjau ant šaligatvio spoksodama į milžiniškus mokyklos pastatus, baltą varpinę su laikrodžiu, kuris mušė devintą valandą ryto, ir į didžiulį užrašą „Parklandas – „Liūtų“ namai“. Norėdama įveikti nejaukumą, apsisijau save rankomis ir, nurijusi gerklėje pastrigusį gumulą, žengiau tolyn. Ausinuke, kaip tyčia, sodrus vyriškas vokalas uždainavo „Mes melsimės“. Šią akimirką tikrai reikia maldos.

ANTRAS SKYRIUS

Išgyventa savaitė

HEIDI

Eilinis šeštadienio vakaras. Tėvas grįžta namo iš kvailų amerikietiško futbolo varžybų, išgėręs trimis bokalais per daug. Vos įžengęs pro duris, kaipmat ima kabinėtis prie mamos. Ši kartą jam nepatiko jos paruošti makaronai. Aną savaitgalį jam nepatiko, kaip į jį pažiūrėjau, todėl šiandien net neketinu kišti nosies iš kambario, kol jis nenueis gulti.

Pirštų galais nuslinkusi iki kambario durų spragtelėjau užraktą. Buvau beveik šimtu procentų tikra, kad ir šiandien jis nepraeis pro mano duris nepratrūkęs. Tokie jo išpuoliai prieš mane prasi-dėjo prieš penkerius metus, kai trūkus Achilo saugyslei lemiama akimirka visu ūgiu išsiplojau ant ledo ir pralošiau valstijos jaunių dailiojo čiuožimo čempionatą. Kai buvau vos penkerių, mama mane nuvedė į čiuožyklą ir vos po kelių treniruočių trenerė pastebėjo potencialą. Tėvas buvo apimtas entuziazmo ir džiaugėsi mano pasiekimais. Buvo nebesvarbu, kad gimiau mergaite, nes nešiau jam naudą. Ir tie lemiami metai, kai galėjau laimėti ke-lialapį į Europos čempionatą, buvo kažkas tokio... Tačiau viena klaida – ir tapau niekam nereikalinga šiukšle. Po tos nelaimės nebesistojau ant pačiūžų ir net negalvoju apie galimybę kada nors vėl čiuožti. Nors kodėl sau meluoju? Kiekvieną mielą dieną

svajoju apie čiuožimą ir spoksau į kampe padėtą nuotrauką, kurioje penkerių metų pirmą kartą stoviu ant ledo.

– Kur ta niekam tikusi merga! Heidi! Ateik čia! – plyšavo tėvas.

Krūpčiojau nuo kiekvieno garso. Nugara įsirėmusi į kambario duris rankomis apglėbiau kelius. Girdėjau, kad mama mėgina jį raminti, kalbėjo švelnius žodžius, tačiau tėvo tonas nė trupučio nesuminkštėjo.

– Adamai, nurimk, – prašė mama. Tikriausiai kaip visada ranka glostė jam pečius. Ne kartą esu mačiusi šį judesį, kai situacija namie tapdavo nekontroliuojama. – Ji visą dieną buvo kambaryje, mokėsi... – tėvai kalbėjo apie mane.

Tėvui kliudė tai, kad egzistuoju. Jis nekenė manęs nuo pat tada, kai iššokau iš gimdos ir seselė pranešė, kad gimė mergaitė. Po mano gimimo jie mėgino keliskart, tačiau mama mažiausiai šešis kartus persileido, kol galiausiai visai netikėtai prieš penkerius metus vėl pastojo. Nėštumas buvo sklandus, tėvas tikėjo, kad šį kartą tikrai gims išsvajotasis sūnus, tačiau septynioliktą nėštumo savaitę mamai atliko echoskopiją ir pranešė, kad ir vėl bus mergaitė. Nuo tada padėtis tapo nevaldoma ir visas mūsų gyvenimas ėmė risti žemyn. Gimus Megei reikalai visiškai pašlijo, o aš tapau balta varna, tinkamu taikiniu tėvo terorui. Kartais taip norėdavau būti vaikinui. Gal gyvenimas būtų kur kas lengvesnis.

– Ką ta kekšytė gali mokytis? Nebent kaip kruštis! Taileris liko Floridoje, maža šliundra, atsimink tai! – rėkė.

Išgirdau, kaip virtus kėdei sukliko Megė. Pašokau ant kojų, tačiau vos priliečiau durų rankeną, iš karto atitraukiau delną. Kad ir kaip norėjau apginti mamą ir sesutę, buvau per silpna. Visuomet tokia buvau: per silpna, per jautri, per baugi, per lėta,

visokia kokia, kas buvo priešinga žodžiui – geriausia. Gal dėl to tėvas taip manęs nekenė.

Girdėjau sunkius jo, lipančio laiptais, žingsnius. Sustoję ties mano kambario durimis. Širdis nusirito į kulnus. Griausmingas beldimas į duris ir vidurius nudiegė pažįstamas baimės jausmas.

– Nevykėle, atidaryk duris! – sukriokė. – Eik padėk mamai, – po akimirkos išgirdau, kaip nueina į savo kambarį.

Vos išgirdusi uždaromų durų garsą, suskaičiavau iki penkiasdešimties ir išdrįsau palikti kambarį.

Kaip įmanoma tyliau nusileidau laiptais žemyn. Mama stovėjo virtuvėje susiėmusi skruostą ranka, o Megė sėdėjo vežimėlyje. Ant grindų gulėjo nuversta baro kėdė, išmėtyti vaisiai. Priėjusi prie jos, uždėjau delną ant peties, tačiau ji tuoj pat pasitraukė ir papurčiusi galvą išėjo į sodą. Visuomet dėl manęs turėdavo iškęsti tėvo priekaištus. Pykau ant savęs, kad esu per silpna, kad tėvą ištikus pykčio priepuoliui mama tampa atpirkimo ožiu. Visi tie priepuoliai dažniausiai baigdavosi viena tema – manimi.

Surinkau vaisius atgal į krepšelį ir padėjau ant stalo. Pastačiau nuvirtusią kėdę ir padėjau nešvarų bokalą į kriauklę. Tėvas grįžęs namo išlenkė mažiausiai du bokalus alaus.

– Sušiktas futbolas, – sušnypščiau ir į šiukšlinę įmečiau vietos laikraštį, kurio pirmajame puslapyje puikavosi vietos mokyklos varžybų nuotrauka su skambia antrašte „*Liūtai*“ *sutriuškino* „*Erelius*“ 40:22.

Paėmusi Megę ant rankų, nupėdinau į jos kambarį. Jau buvo laikas pasiruošti vakaro miegui. Ši graži, maža mergaitė neturėjo net menkiausio supratimo, kad po šių namų stogu nėra ramybės. Ji gyveno tik jai vienai suprantamame pasaulyje. Kartais kažką

suguguodavo ir nusišypsodavo. Bet jos akys buvo tokios gyvos ir įtaigios. Panašios formos kaip manosios, tik skirtumas tas, kad aš buvau negyva viduje, kaip ir mano žvilgsnis. O ši maža gyvybė buvo įkalinta neveiksniame kūne.

Gydytojai prognozavo, kad ji išgyvens parą, vėliau – mėnesį, o gal ir metus, tačiau ji buvo tikra kovotoja. Jau ketveri metai su mumis. Ir tikriausiai, bent jau kaip aš galvojau, netgi būtų galėjusi gimti sveika.

Besilaukdama Megės mama nusirito nuo laiptų, prasidėjo vidinis kraujavimas, tačiau gydytojams pavyko išsaugoti nėštumą. Incidentas įvyko aštuonioliką nėštumo savaitę. Nors mama apie tai niekada nekalbėjo ir visuomet kaltino save, tačiau turiu negerą nuojautą, kad prie šio įvykio bus prisidėjęs tėvas. Juk ir pati ne kartą patyriau panašių dalykų, bet visada viskas buvo užglaištoma.

Įjungiau mobilią auklę ir užvėriau sesers kambario duris. Mama jau buvo parėjusi ir tyliai kuitėsi virtuvėje. Tikriausiai į miegamąjį eis tik gerokai po vidurnakčio, kad nepažadintų tėvo.

Pirmadienį į mokyklą vykau autobusu. Praėjusią savaitę jau buvau daugmaž susipažinusi su grafikais. Kelionė autobusu trukdavo keturiasdešimt minučių, per kurias galėjau pabūti su savimi, pagalvoti ar pasiklausyti muzikos. Nors dauguma mokinių atvykdavo nuosavais automobiliais, man kelionė autobusu suteikė bent keletą papildomų ramybės minučių.

Praėjusį penktadienį artimiau susipažinau su Liuse. Pirmą dieną mokykloje viename suole sėdėjome per prancūzų kalbą ir matematiką. Dabar jau sėdime kartu per visas pamokas. Ji smulkutė, mažutė mergina, skaisčiai rausvų skruostų ir vaiskiai

mėlynų akių. Liusė miela ir gan draugiška, tik jau iš karto supratau, kad sunkiai pritapo klasėje, neturėjo draugių. Jos geriausias draugas buvo Džojus iš žemesnės klasės. Abu lankė matematikos būrelį, vykdavo į olimpiadas, buvo tikri mokslo gūzai. Aš nebuvau labai gabi matematikai, labiau sekėsi gamtos mokslai, tad ir planavau ateitį sieti su jais, nes sportininkės perspektyvos baigėsi net neprasidėjusios. Saugus planas buvo studijuoti veterinariją, nes labai mylėjau gyvūnus, tik tėvas niekada neleido namie laikyti katino ar šuns.

Šioje mokykloje visi kaip pamišę aukštino sportą. Per pirmą savaitę susidariau įspūdį, kad amerikietiško futbolo, ledo ritulio ir lakroso komandos nariai čia tarsi dievai. Didžioji dalis mano bendraklasių buvo komandų nariai, palaikymo komandų šokėjos.

Liusė papasakojo, kad mokykloje vyrauja tam tikra hierarchija. Jei nepapuoли nė į vieną iš nurodytų pozicijų, galima sakyti, – neegzistuoja. Taigi, pirmiausia pačiame viršuje buvo „Liūtų“ komandos dievukai. Aleksas Doilis, Leo Repekis, Kamas Smitas ir Romanas Volkovas. Jie visi žaidė amerikietiškaį futbolą. Iš jų visų labiausiai pasipūtęs atrodė Volkovas, kurį draugai išradingai vadino Romeo. Žinoma, tas vaikinas buvo paskutinis šmikis. Blogiukas, niekšelis, merginų „dulkintojas“. Kaip Džojus apibūdino – „blogas žmogus“. Jau pirmą dieną supratau, kad jis – komandos kapitonas. Jam lankstėsi net mokytojai. Ir, žinoma, palaikymo komandos šokėjos sekiojo tą kompaniją kaip šunyčiai. Rebeka buvo Volkovo mergina. Taip pat ir – šokėjų komandos kapitonė. Išraiškingų kūno linijų ir temperamento blondinė. Garantuotai ši porelė taps mokyklos išleistuvių šokių karaliais. Ir jie vienas kitam labai puikiai tiko. Tiesą sakant, buvo sunku nuo jų atitraukti akis.

Taigi, jie mokyklos aukštuomenė. Po jų ritulininkai, lakroso komanda ir visi kiti sportininkai. Pačiame gale rikiavosi moksluikai ir kiti nepritaipėliai, tokie kaip aš. Bet dėl to labai neišgyvenau, nes čia praleisiu tik vienerius metus. Nekūriau jokių planų susirasti draugų ar tapti bent kiek populiariesnė.

Gyvendama su tėvu despotu jau seniai buvau užmiršusi, ką reiškia būti mergina. Prieš dvejus metus buvau įsimylėjusi, pasidaviau jausmams ir nesisaugojau, tėvas sužinojo, aptiko besibučiuojant ir viską sutvarkė savaip. Net dabar krečia siaubas, kai prisimenu, ką tėvas padarė Taileriui. Žinoma, kaip ir visada, viskas buvo užglaistyta.

Per pietų pertrauką sėdėjome valgykloje. Prie paties tolimiausio stalo valgyklos gale. Šis stalas buvo neutralus – nei atstumtųjų, nei populiariųjų. Prie jo sėdėdavo paprasti mokiniai, kurie niekam nerūpėjo ir nekrito į akis. Sėdėdami prie šio stalo tarsi neegzistavome. Man patiko išlikti nepastebima. Taip buvo kur kas lengviau nei būti naujoke mokykloje. Jau ne vieną kartą teko išgyventi šį šlykštų jausmą.

– Negaliu pakęsti bėgimo, – pasiskundė Liusė.

– Bėgimas niekis... O aš praeitą savaitę gavau tinklinio kamuoliu tiesiai į galvą, – suprunkštė Džojus.

– Niekas nekaltas, kad žaisdamas tinklinį užsispoksėjai į Stefani, – nusijuokė draugė.

– Visai nejuokinga. Tikrai, buvo nejuokinga, – nesutiko vaikinai.

Susigėdęs išraudo kaip pomidoras ir pirštu pasitaisė ovalo formos akinius. Nežinojau, apie kokią merginą jiedu kalba, tačiau tikriausiai ta mergina kaip reikiant buvo kritusi jam į širdį, nors

gal ji tik erzinas. Vos pirmą kartą pamačiau juodu bendroje erdvėje, buvau susidariusi nuomonę, kad Džojus neabejingas Liusei.

Klausiausi jų ir šypsojaisi puse lūpų. Man patiko, kad čia atvykus turiu su kuo leisti pietų pertrauką ir tiesiog pabendrauti apie jaunatviškus reikalus. Ankstesnėje mokykloje pietaudavau tribūnose, nes neturėjau nė vieno draugo. Šį kartą nedariau tos pačios klaidos ir į naujus mokslo metus įžengiau pasiruošusi.

Skaitykite likusius
284 iš **304** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ji slėpė mėlynės po megztiniu ir troško likti nepastebėta.
Jis tikėjo, kad meilė žudo, kol sutiko merginą, dėl kurios
buvo pasiruošęs rizikuoti viskuo. Ar pavojingiausia meilė gali
išgelbėti, o gal kaip tik – tapti pražūtinga?

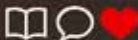
Kai Heidi su šeima eilinį kartą persikelia į naują miestelį, likus vos keliems mėnesiams iki mokyklos baigimo, ji turi tik vieną tikslą – likti nepastebėta. Išverti paskutinius mėnesius mokykloje, neišsiskirti iš minios, neprisidaryti problemų ir kuo greičiau iš čia išvažiuoti į patį tolimiausią Valstijų tašką. Atrodo, viskas aišku ir paprasta, tačiau likimas turi kitų planų.

Naujoje mokykloje Heidi netikėtai atranda tai, ką seniausiai buvo palikusi užmarštyje – dailųjį čiuožimą. Nuo mažens ji buvo auginama tapti žvaigžde, tačiau patirta trauma ir nuolatinis tėvo žeminimas sutrypė merginos pasitikėjimą bei norą siekti savo svajonės. Žingsnis po žingsnio ir mergina įsisuka į naujos mokyklos gyvenimą: susiranda draugų, slapta užsiima mėgstama veikla, siekia svajonės ir stengiasi išgyventi. Viskas, atrodo, vyksta pagal planą, kol jos kelyje nepasipainioja du jaunuoliai: Kolis ir Romanas.

Mokyklos naujokė akimirksniu atsiduria karščiausių įvykių sūkuryje. Nesibaigiančios apkalbos, intrigos, tėvo įtūžis bei dar nepažinta tikroji meilė susuka jai galvą. Ar viskas tikrai vyks pagal numatytą planą?

Intrigos, svajonių siekimas bei pirmoji meilė. Ar kartais reikia prarasti viską, kad pagaliau išdrįstum kovoti už save?

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-963-3

Grožinė literatūra > Meilės romanas